

силенъ викъ. Единъ селянинъ отърча и разгони страшната птица, която успѣ да рани тежко свинята по гърба.

Като остави свинята, орелътъ не се махна, а нападна една котка: сграбчи я съ якитѣ си нокти и кацна съ нея на единъ плетъ. Ранената свиня и сграбчената котка продължаваха да крѣщятъ силно. Селянинътъ се спусна наново да спаси котката. Орелътъ не се уплаши. Той се наежи и бѣше готовъ да се хвърли върху човѣка. Селянинътъ отстъпи назадъ. Тозъ часъ той отърча въ кѣщи и грабна пушката. И сега орелътъ не се побоя. Ядосанъ, че за трети пътъ искатъ да му отнематъ плячката, той пусна котката, хвърли се върху селянина и го сграбчи здраво съ нокти. Селянинътъ се мъчеше да се откопчи, но не можа. Сега самъ той нададе викъ. Събраха се други селяни. Тѣ съ мъжа можаха да отърватъ сграбчения си съсѣдъ и хванаха живъ безстрашния царь на птицитѣ.

И ТРИМАТА ГЛУХИ.

Единъ глухъ козарь изгубилъ козитѣ си въ една голѣма гора. Той се луталъ, тичалъ цѣлъ день да ги търси, но не ги намѣрилъ. Уплашилъ се козарьтъ и се общалъ самъ въ себе си, че който му покаже козитѣ, ще му хариже една хубава коза. Той видѣлъ единъ дърварь, че сѣче дърва и отишелъ при него.

— Ей приятелю, не вижда ли кози нѣкъдѣ?

Дърварьтъ билъ също глухъ и помислилъ, че го пита, защо сѣче тукъ дърва, та отговорилъ:

— Тая гора ми е бащиния и ще сѣча, кждѣ искамъ. Е-е всичката нататъкъ е моя, добавилъ и посочилъ съ ржка къмъ гората.

Козарьтъ разбралъ, че му сочи на кждѣ сж отишли козитѣ. И веднага трѣгналъ на къмъ тая страна да ги търси. Вървѣлъ дълго врѣме и наистина намѣрилъ козитѣ си. Той се зарадвалъ много, закаралъ козитѣ при дървара и рѣкълъ:

— Много ти благодаря, че ми показа, дѣ бѣха отишли козитѣ; затова ти подарявамъ е-е онази шута коза. И посочилъ къмъ козата, която била подъ едни голѣми дървета.

Дърварьтъ помислилъ, че и той иска да бере тукъ дърва и извикалъ.

— Не ти давамъ ни дръвче да отсѣчешъ! Гората е моя, бащина ми е, разбирашъ ли?